

WILLIAM MILLER

{EW 229}

Isten egy közönséges földművest választott ki arra, hogy a próféták jövődöléseit kutassa, ámbar mindaddig maga sem hitt a Bibliában. Isten angyalai sokszor keresték fel ezt a kiválasztottat, hogy elméjét megvilágosítsák, és hogy kinyilatkoztassák neki azokat a jövődöléseket, amelyek eddig Isten népe előtt homályosak voltak. Isten kezébe adta az igazság láncának első szemét s vezette őt, hogy szemről szemre tovább kutasson, amíg végül csodálkozással és elragadtatással szemlélte Isten szavát. Az igazság teljes láncolatát fedezte fel. Azaz ige, amelynek isteni eredetében idáig nem hitt, most megnyilatkozott előtte a maga szépségében és dicsőségében. Csodálkozva látta, hogy az egyik bibliai szöveg megmagyarázza a másikat. S ha a Bibliának valamely kijelentését nem értette meg teljesen, megtalálta a szükséges felvilágosítást a másik helyen. Örömmel és tiszteletteljes félelemmel tekintett Isten szent Szavára. {EW 229.1}

A próféciaik során végighaladva, rájött, hogy az emberiség a föld történelmének végső jeleneteit éli, csak hogy erről semmit nem tud. Látta az egyházakat, s íme azok romlottak; szeretetük nem Jézusé, hanem a világi tiszteletet hajszolják, ama tisztelet helyett, mely onnan felülről árad; inkább földi kincsek után törekszenek, ahelyett, hogy a mennyben gyűjtenének kincseket. Miller sötétséget, képmutatást és halálos dermedtséget talált mindenfelé. Lelke nyugtalan lett. Isten felhívta, hogy hagyja el birtokát, miként egykor Elizeust is felszólította, hogy odahagyva ökreit, melyekkel éppen szántott, kövesse Illés prófétát. Félelemmel és remegve kezdte feltárni Isten országának titkait az embereknek. Elvezette hallgatóit a próféciaik mezsgyéjén át egészen Krisztus második eljöveteleig. Örömmel tapasztalta, hogy minden egyes erőfeszítéssel ereje gyarapodott. Miként egykor Keresztelő János hirdette Jézus első eljöveteleét és egyengette útját, úgy hirdette Miller, és akik hozzácsatlakoztak, Isten Fiának második eljöveteleét. {EW 229.2}

Elragadtattam lélekben a tanítványok korába, láttam, hogy Isten kivételesen munkálkodott a szeretett János érdekében. Sátán elhatározta, hogy megakadályozza az üdvösség munkájának haladását, és szolgálóit utasította, hogy Jánost megöljék. Azonban Isten elküldte angyalát, és csodálatos módon őrizte meg hűségét szolgálóját. Azok, akik tanúi lehettek annak, hogy miként nyilatkozott meg Isten ereje a hű tanúbizonyságnak, Jánosnak megszabadításánál, meggyőződést szereztek arról, hogy Isten vele van és hogy igaz az a bizonyosság, amelyet Jézusról tesz. Azok, akik megöletésére kísérleteket tettek, óvakodtak attól, hogy másodszor is élete ellen támadjanak, és az Úr megengedte neki, hogy érette tovább szenvedhessen. Ellenségei végül hamis vádat emeltek ellene, amelynek alapján egy távoli szigetre száműzték. Ezen a szigeten megjelent neki Isten angyala, aki feltárta előtte az eljövendő eseményeket, az egyház állapotát egészen a végidőig; hitehagyásait s azt is, hogy mily álláspontot kell elfoglalnia, ha Istennek tetszeni, s végül győzni akar. {EW 230.1}

Az angyal fenségében a mennyből jött alá Jánoshoz és arca isteni dicsfényben ragyogott. Isten egyházának történelméből mély és megrendítően érdekes jeleneteket tárt fel János előtt és bemutatta neki azokat a veszélyes küzdelmeket, melyeket Krisztus követőinek kell megvívniuk. Midőn az apostol szemlélhette az egyház végső szabadulását, a jelenet fensége annyira elragadta, hogy mélységes megilletődéssel és tisztelettel az angyal lábaihoz omlott, hogy őt imádja. Ám a mennyi követ azonnal felemelte s gyengéden megfeddvén, így szólt hozzá: „Meglásd, ne tedd, mert íme én is szolgatársad vagyok neked és atyádfiainak, akiknél van a Jézus bizonyágtétele. Az Istent imádd! Mert a Jézus bizonyágtétele: a prófétaság lelke.” Az angyal megmutatta Jánosnak a mennyi várost elbűvölő szépségével és káprázatos dicsőségével. Az apostol túlárado elragadtatásában újra az angyal lábaihoz borult, hogy azt imádja. Oly hamar megfeledkezett az iménti intelmről. Másodszor is hallotta a gyengéd figyelmeztetést: „Meglásd, ezt ne tedd, mert én is a te szolgatársad vagyok és atyádfiaié, a prófétáké s azoké, akik megtartják e könyv beszédeit, az Istent imádd!” {EW 230.2}

A lelkészek és a nép egyaránt azt hitték, hogy a Jelenések könyve homályos és titokzatos könyv s kevésbé fontos, mint a Biblia egyéb könyvei. Én azonban láttam, hogy ez a könyv: a Kinyilatkoztatás Könyve, amely különösen azok javára van, akik az utolsó napokban élnek, mert belőle ismerhetik meg igazi állapotukat és kötelességüket. Miller figyelmét Isten irányította a próféciaikra és a Jelenések könyvére nézve nagy világosságot adott neki. {EW 231.1}

Ha Dániel látomásait megértették volna, akkor a Jelenések könyvét is jobban megérthette volna a nép. Isten éppen a kellő időben készítette választott szolgáját, aki világosan és a Szentlélek erejében feltárta a próféciákat, kimutatta Dániel és János látomásait és a Biblia egyéb részei közötti összhangot és az emberek lelkére kötötte az Ige rettenetes intelmeit; az előkészület szükségességét az ember Fiának eljövetelére. Mélységes és ünnepélyes meggyőződés hatotta át a hallgatókat s lelkészek és köznép, bűnösök és hitetlenek az Úrhoz tértek, s készülődtek, hogy megállhassanak az ítéletben. {EW 231.2}

Millert Isten angyalai kísérték küldetése teljesítésében. Szilárd jellemű, rettenthetetlen ember volt, aki félelem nélkül hirdette a rábízott üzenetet. A bűnbe süllyedt világ és a hideg világias egyház arra készítette, hogy minden erejét és képességét latba vesse és elviseljen fáradságot, nélkülözést és szenvedést. Hiábavaló volt Sátán ellenkezése, hiába volt a névleges keresztények s a világ fondorkodása; mindenütt, ahová csak meghívták, készséggel és lelkesedéssel hirdette az örökkévaló evangéliumot, s mindenütt visszhangzott lelkes szózata: „Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája!” {EW 232.1}